

Sygn. akt **IV Ka 867/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Piotr Kupcewicz

Sędziowie Sądu Okręgowego Małgorzata Lessnau-Sieradzka

Sądu Okręgowego Małgorzata Bonisławska-Kania

Protokolant sądowy Ewelina Rajska-Krusik

przy udziale Adama Kurasia - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nakle nad Notecią

po rozpoznaniu dnia 15 lutego 2022 r.

sprawy **S. J.** s. K. i G., ur. (...) w N.

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią

z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt II K 557/17

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności obniża do roku (pkt 1), natomiast wymiar orzeczonego środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym - obniża do 2 (dwóch) lat (pkt 2);
- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
- wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych za obie instancje i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Małgorzata Bonisławska-Kania SSO Piotr Kupcewicz SSO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 867/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
------------------	--

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
---

wyrok Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią z dnia 6 marca 2019 roku, sygn. akt II K 557/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację
----

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
---

oskarżyciel posiłkowy
----

oskarżyciel prywatny
----

obrońca
----

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
--

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść wyroku, tj:</p> <p>a. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd I instancji dowolnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności oparcie wyroku na częściowo wadliwych opiniach biegłych oraz niewiarygodnych zeznaniach świadka A. M.,</p> <p>b. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy takich jak przyczynienie się kierującej pojazdem M. A. M. i pokrzywdzonej J. M., polegające na niezapięciu pasów bezpieczeństwa, czy związku przyczynowego braku zapięcia pasów z wystąpieniem skutku z art. 177 § 2 k.k.</p> <p>Powyższe uchybienia doprowadziły sąd do błędnego ustalenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>stanu faktycznego przedstawionego w uzasadnieniu wyroku, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, nie uwzględniając tym samym powstałych w toku postępowania dowodowego wątpliwości na korzyść oskarżonego. Z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, z zastosowaniem podstawowych gwarancji procesowych przysługujących oskarżonemu, w szczególności określonych w przepisach art. 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. płyną wnioski odmienne, iż oskarżony nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Postępowanie odwoławcze w przedmiotowej sprawie toczyło się na skutek uchylecia przez Sąd Najwyższy wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 17 września 2019 roku, w sprawie sygn. akt IV Ka 541/19 i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2021 roku, sygn. akt III KK 82/20, wydanym na skutek kasacji obrońcy od wskazanego wyroku Sądu Odwoławczego w Bydgoszczy wskazano zaś, że przyczyną uchylecia wyroku Sądu Okręgowego było naruszenie standardu kontroli odwoławczej w zakresie kwestii współprzyczynienia się innych uczestników wypadku. Wynika z tego, że za niezasadne uznano te zarzuty, które dotyczyły poprawności kontroli odwoławczej w zakresie dotyczącym prawidłowości oceny wiarygodności dowodów, w szczególności zeznań</p>		

A. M. i opinii biegłych oraz wyjaśnień oskarżonego i prawidłowości ustaleń faktycznych, dotyczących okoliczności zdarzenia, tzn. przede wszystkim tego, który z uczestników zdarzenia naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu pojazdów, jakie i jaki to miało wpływ na zaistnienie zdarzenia. W tej sytuacji sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym aktualnie sprawę wskazuje, że całkowicie akceptuje tę argumentację, jaką zaprezentował Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w zakresie dotyczącym powyższych kwestii, do niej odsyła nie widząc potrzeby jej powtórzenia. W szczególności w ocenie Sądu Okręgowego sąd I instancji prawidłowo ocenił przeprowadzone w toku postępowania opinie biegłych – zarówno biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych W. S., z zakresu medycyny biegłej J. P. i opinii zespołu biegłych, a także wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i zeznań kierującej samochodem marki M. A. M., z których wynika, że sprawcą wypadku komunikacyjnego był oskarżony, którego nieprawidłowe zachowanie, opisane w sentencji zaskarżonego wyroku, doprowadziło do zderzenia jego samochodu marki B. (...) z prawidłowo poruszającym się M. (...), którego kierująca nie mogła uniknąć wypadku.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę za bezzasadny również uznaje ten zarzut, który dotyczy nierozważenia przez sąd I instancji wszystkich okoliczności sprawy, takich jak przyczynienie się kierującej pojazdem M. A. M. i pokrzywdzonej J. M., polegające na niezapięciu pasów bezpieczeństwa, czy związku przyczynowego braku zapięcia pasów z wystąpieniem

skutku z art. 177 § 2 k.k.
Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tym zakresie faktycznie jest dość lakoniczna, jednak Sąd Okręgowy również stwierdza, że nie sposób uznać, jak chce tego obrońca oskarżonego, iż niezapięcie pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzoną J. M. – jakkolwiek było jedną z przyczyn doznanych przez nią obrażeń głowy, to nie było okolicznością wyłączającą odpowiedzialność oskarżonego za skutek w postaci obrażeń ciała, jakich doznała pokrzywdzona, tym samym by oskarżony nie odpowiadał za popełnienie przestępstwa nie tylko z art. 177 § 2 k.k., ale również z art. 177 § 1 k.k..

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzone dowody, w tym w szczególności opinia biegłej J. P., wydana w ramach zespołu biegłych (k.213-215) każą ustalić, że do obrażeń ciała J. M. doszło dlatego, że po uderzeniu przez samochód kierowany przez oskarżonego w samochód, którym jechała, jej ciało zachowało się inaczej niż ciała drugiego pasażera i kierowcy, gdyż na skutek niezapięcia pasów bezpieczeństwa uderzyła głową w zagłówek fotela kierowcy, za którym siedziała, ewentualnie w boczną lewą część nadwozia. A. M. i jej druga córka – O. - siedząca obok J. M., takich obrażeń nie doznały, co dowodzi, że miały zapięte pasy bezpieczeństwa, a J. M. nie. Gdyby J. M. miała zapięte pasy bezpieczeństwa, ewentualnie mogła doznać innych obrażeń, na pewno lżejszych, nie sposób jednak uznać, że na pewno doznałaby niektórych z tych, których doznała, gdyż wszystkie one związane są z urazem głowy, będącym skutkiem uderzenia nią w przeszkodę. Dlatego gdyby uznać, że oskarżony swoim

zachowaniem nie spowodował tego urazu głowy, w rozumieniu przepisu art. 177 § 2 k.k., nie można by rozważać możliwości uznania go za sprawcę przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. – gdyż nie można by oprzeć tego na hipotetycznym założeniu możliwości doznania np. tylko niektórych obrażeń ciała, spośród tych, które doznała, czy też zupełnie innych - a co najwyżej wykroczenia z art. 86 § 1 k.k., ewentualnie kwalifikowanego również z innych przepisów kodeksu wykroczeń, dotyczących naruszenia przepisów ruchu drogowego. Sąd Okręgowy stoi jednak na stanowisku, że to oskarżony, naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadził do zderzenia pojazdów i to on spowodował uraz głowy J. M. i wynikające z niego naruszenia narządów ciała, tym samym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. zaś A. M., akceptując to, że jej córka jedzie z niezapiętym pasem bezpieczeństwa, ewentualnie sama J. M., nie zapinając pasa bezpieczeństwa, do spowodowania tego skutku wypadku się przyczyniły, ale przecież go nie spowodowały.

W ramach przestępstw nieumyślnych (takim jest przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.) przyczynowe spowodowanie ujemnego skutku jest warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym do obiektywnego przypisania tego skutku sprawcy (m.in. W. Mąciór, Czyn ludzki i jego znaczenie w prawie karnym. Zagadnienia podstawowe, Warszawa 1990, S. 86). Skutek, który wystąpił w rzeczywistości, tylko wtedy może zostać potraktowany jako znamię typu przestępstwa materialnego, gdy spełnione są dwa warunki: powiązanie przyczynowe między

zachowaniem i skutkiem oraz znajdzie obiektywna przypisywalność skutku. Samo bowiem stwierdzenie, że czyn stanowił warunek dla wystąpienia skutku, nie stanowi jeszcze podstawy do przypisania skutku relewantnego prawnokarnie. Wyróżnia się trzy normatywne kryteria, których spełnienie pozwala uznać, że między czynem naruszającym obiektywny obowiązek ostrożności, będącym przyczyną skutku, a tym skutkiem zachodzi powiązanie uzasadniające przyjęcie realizacji znamion typu przestępstwa materialnego, tj. adekwatność przebiegu przyczynowego, naruszenie reguły postępowania zabezpieczającej przed nastąpieniem powstałego skutku oraz wzrost ryzyka w porównaniu z alternatywnymi, zgodnymi z prawem zachowaniami (A. Zoll, Odpowiedzialność karna lekarza za niepowodzenie w leczeniu, Warszawa 1988, s. 43). Szerzej na temat koncepcji obiektywnego przypisania skutku pisze Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku, wydanego w sprawie sygn. akt IV Ka 541/19 oraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 listopada 2021 roku. Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym sprawę również za zasadną dla rozstrzygnięcia sprawy uważa tę koncepcję, nie ma jednak potrzeby ponownego przywoływania jej założeń czy stosownych judykatów, wystarczające jest odesłanie do uzasadnień wskazanych wyżej orzeczeń. Sąd Okręgowy podkreśla jednak, że mimo uwzględnienia uwag, poczynionych przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 listopada 2021 roku, w przedmiotowej sprawie oskarżonego należy uznać nie tylko za sprawcę zdarzenia, w rozumieniu doprowadzenia do

zderzenia kierowanego przez niego samochodu z samochodem, w którym jechała pokrzywdzona J. M., ale też sprawcę doznanych przez nią urazów głowy i związanych z nimi obrażeń, naruszających czynności narządów ciała, a więc sprawcę przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., a jego sprawstwa w tym zakresie nie wyłącza to, że J. M. w momencie zderzenia pojazdów nie miała zapiętego pasa bezpieczeństwa.

Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie zachowując należytej ostrożności podczas wymijania się z nadjeżdżającym z naprzeciwka samochodem, w którym siedziała pokrzywdzona J. M., nieprawidłowo korygował tor ruchu swojego samochodu, co spowodowało utratę stabilności kierunkowej ruchu jego samochodu, jego zjazd częściowo na lewą część jezdni i zderzenie z samochodem M.. Było to zachowanie bezprawne, naruszające podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, od przestrzegania których zależy zdrowie i życie uczestników tego ruchu. Ich nieprzestrzeganie powoduje nie tylko wystąpienie bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia dla samego kierującego, innych uczestników ruchu drogowego, ale bardzo często konkretne skutki w postaci obrażeń ciała czy nawet śmierci tych uczestników. Należy przy tym podkreślić, że zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które ma obowiązek przestrzegać każdy z jego uczestników, służą zapewnieniu bezpieczeństwa nie tylko tym wszystkim uczestnikom, którzy tych zasad także przestrzegają, ale również tym, którzy sami je naruszają, zwiększając tym

samym ryzyko wystąpienia skutków, przed wystąpieniem których ich przestrzeganie ma chronić. Jeśli zaś dojdzie do naruszenia przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym, czy szerzej, zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przez uczestnika tego ruchu, czego skutkiem będzie np. spowodowanie obrażeń ciała u innego uczestnika ruchu drogowego, to najczęściej będzie on odpowiadał nie tylko za przekroczenie zasad bezpieczeństwa, ale również za skutek w postaci tych obrażeń. Przykładowo kierowca znacznie przekraczający administracyjnie dopuszczalną prędkość na drodze, potrącający pieszego przekraczającego tę drogę w miejscu niedozwolonym, będzie odpowiadał za spowodowane urazy narządów ciała tego pieszego – oczywiście w sytuacji, gdyby zachowanie przez niego dopuszczalnej prędkości pozwoliłoby uniknąć potrącenia. W takiej sytuacji oczywiście nie doszłoby do potrącenia również wtedy, gdyby pieszy nie wszedł na jezdnię wbrew zakazowi, jednak jego naruszenie stosownych przepisów prawa o ruchu drogowym nie może ekskulpować kierowcy, czy też powodować, że będzie on odpowiadał tylko za przekroczenie prędkości.

Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierowcę pojazdu, które wiąże się z uderzeniem w inny, prawidłowo jadący pojazd, bardzo często prowadzi do spowodowania obrażeń ciała u osób, jadących tymi pojazdami i to często niezależnie od tego, jak zaawansowane systemy bezpieczeństwa w tych pojazdach są zamontowane i stosowane. W ocenie Sądu Okręgowego w tej sytuacji trzeba uznać, że spowodowanie przez kierowcę naruszającego takie

zasady bezpieczeństwa, typowego skutku wypadku, jakim są obrażenia ciała pasażera samochodu uderzonego, skutkujące czasem ciężkim uszczerbkiem na jego zdrowiu, muszą być uznane za wyczerpanie przez sprawcę wypadku znamion przestępstwa z art. 177 § 1 albo 2 k.k. Gdyby oskarżony poruszał się w zgodzie z zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie uderzyłby w samochód, którym jechała J. M., ta nie uderzyłaby głową w zagłówek fotela kierowcy i nie doznałaby obrażeń głowy.

Sąd Okręgowy oczywiście akceptuje tezę, że każda jednostka powinna odpowiadać za własne, nie za cudze czyny i wynikające z nich skutki. Z drugiej jednak strony jeśli przyczyną danego skutku są bezprawne zachowania więcej niż jednej jednostki, każda z nich musi odpowiadać w zakresie swojego zawinienia za powstanie tego skutku. Oskarżony zaś spowodował nie tylko skutek w postaci zderzenia jego samochodu z prawidłowo jadącym samochodem A. M., ale też w postaci obrażeń ciała, jakich doznała J. M.. Nie sposób przecież uznać, że wyłączną przyczyną powstania tych obrażeń było niezapięcie pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzoną i naruszenie przepisu art. 39 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym. Jazda samochodem z niezapiętymi pasami bezpieczeństwa wciąż jeszcze się przecież zdarza i najczęściej nie powoduje to jednak, by kierowca czy pasażer samochodu tylko z tego powodu doznawali obrażeń ciała. Tu na marginesie zauważyć należy, że ze względu na wiek pokrzywdzonej ewentualna odpowiedzialność z tytułu naruszenia tego przepisu spoczywałaby na matce

pokrzywdzonej, choć trudno przecież ustalić okoliczności niezapięcia tego pasa – w szczególności kiedy to nastąpiło, za wiedzą i zgodę A. M., czy im wbrew. Bezpośrednią przyczyną powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonej było z jednej strony bezprawne zachowanie oskarżonego, z drugiej strony zachowanie pokrzywdzonej i wyłączenie którejkolwiek z tych przyczyn spowodowałoby, że do takiego skutku – urazu głowy J. M. ze złamaniem kości twarzoczaski, krwiaka oczodołu lewego o zaburzenia widzenia w lewym oku co doprowadziło do obniżenia ostrości wzroku w lewym oku graniczącym ze ślepotą – by nie doszło. Jeszcze raz też trzeba powtórzyć, że wyłączenie jednej z tych przyczyn – zachowania oskarżonego, bądź zachowania pokrzywdzonej – spowodowałoby, że w ogóle nie doszłoby do powstania stwierdzonego urazu głowy i brak jest jakichkolwiek podstaw by móc zakładać, że zapięcie pasa bezpieczeństwa spowodowałoby u pokrzywdzonej powstanie tylko niektórych obrażeń ciała spośród tych, których doznała, w szczególności takich, o których mowa w przepisie art. 157 § 1 k.k., a nie tych z przepisu art. 156 § 1 k.k. Należy też podkreślić, że oskarżony dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, których przestrzeganie ma chronić przede wszystkim innych uczestników ruchu drogowego przed niebezpieczeństwem dla ich zdrowia czy życia, zaś ewentualnie A. M. czy sama pokrzywdzona naruszyły tę zasadę, której naruszenie zagroziło jej bezpieczeństwu, nie bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego. W ocenie Sądu Okręgowego jest to okoliczność, która nie pozwala na

„równoważenie” dokonanych przez uczestników wypadku naruszeń zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, będących przyczyną skutku w postaci obrażeń ciała J. M., a oskarżonego uznać za sprawcę również skutku w postaci obrażeń ciała doznanych przez J. M..

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy stwierdza, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i brak jest podstaw do uznania opisanego wyżej zarzutu apelacyjnego za zasadny. Oskarżony dopuścił się rażącego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (wprowadzenie kierowanego pojazdu w „poślizg kontrolowany” na skrzyżowaniu dróg, zjechanie na lewy pas drogi, uderzenie w pojazd jadący z naprzeciwka), w wyniku czego jadąca drugim pojazdem pokrzywdzona doznała obrażeń ciała, skutkujących ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu, w rozumieniu przepisu art. 156 § 1 k.k. Gdyby oskarżony zachował się w zgodzie z zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym, pokrzywdzona J. M. nie doznałaby obrażeń ciała – mimo, że nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. Niezapięcie pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzoną było również naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu pojazdów, należy je jednak traktować jako przyczynienie się pokrzywdzonej (jej matki) do powstania skutku w postaci obrażeń ciała, a nie okoliczność wyłączającą odpowiedzialność oskarżonego za spowodowanie tych obrażeń.

Wniosek

Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu

zasadny

<p>czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak przesłanek z art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uzasadniających uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zaś zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo oceniony przez sąd a quo pozwolił na ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności oraz zadośćuczynienia, wymierzonych bez uwzględnienia okoliczności łagodzących:</p> <p>przyczynienie się pokrzywdzonej polegającego na niezapięciu pasów bezpieczeństwa, które znacząco obniża poziom społecznej szkodliwości czynu</p> <p>młodego wieku oskarżonego</p> <p>upływu znacznego okresu od zaistniałego zdarzenia drogowego z udziałem oskarżonego, w którym to oskarżony wiódł nienaganny tryb życia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy uznał, że słuszny jest zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco surowej,</p>		

bez właściwego uwzględnienia podstawowej okoliczności, która musi wpływać łagodząco na wymiar kary, tj. przyczynienia się pokrzywdzonej do powstania urazu głowy i wynikających z tego urazu obrażeń ciała. Niezapięcie pasów bezpieczeństwa było drugą – oprócz zachowania oskarżonego – przyczyną doznanego przez pokrzywdzoną urazu i musi to mieć wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, a w konsekwencji również jego winy. Nie można natomiast jako okoliczności łagodzących traktować młodego wieku i nienaganego trybu życia oskarżonego, skoro mimo tego wieku oskarżony nagminnie narusza porządek prawny, dopuszczając się kolejnych przestępstw, w tym również po popełnieniu przestępstwa będącego przedmiotem postępowania. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że karą sprawiedliwą, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopnia winy, z uwzględnieniem pozostałych dyrektyw wymiaru kary, jest kara roku pozbawienia wolności. Z tych samych względów sąd odwoławczy obniżył okres stosowania wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, uznając, że cele tego środka karnego, w szczególności cel wychowawczy i zapobiegawczy wobec samego oskarżonego, zostaną w ten sposób zrealizowane.

Wniosek

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Obrońca w apelacji nie zawarł wniosku dotyczącego zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Jako oczywiste sąd odwoławczy uznał, że zarzut ten łączy się z wnioskiem o obniżenie kary i środka karnego, które Sąd Okręgowy obniżył z powodów wskazanych wyżej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazanie za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych, związanych z ustaleniem wyczerpania przez oskarżonego wszystkich znamion przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i brak w tym zakresie okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu (art. 439 i 440 k.p.k.).	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany

Wymiar kary i środka karnego	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wskazane w pkt 3.2	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisów art. 2 ust 1 pkt i art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych i art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo z art. 177 1 k.k.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo	

	niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana